

[Økonomi- og handelsministeren.]

udvidet fællesskab, til udadtil at trække det i retning af størst mulig åbenhed og samarbejdsvilje over for hele den omgivende verden, herunder både Østeuropa og udviklingslandene, og til indadtil at styrke den demokratiske indflydelse på alle led i beslutningsprocessen.

Ivar Nørgaard: Jeg vil gerne takke handelsministeren for den udførlige redegørelse. Ikke mindst den første halvdel var jo et katalog over, hvad der hidtil er sket, som vi alle kan have god brug for, især da den foreligger i skriftlig form. Men det er nok ikke mindst den sidste halvdel og måske navnlig den allersidste del af handelsministerens tale, som vil afstedkomme debat her i salen og diskussioner ude i landet. Det er jo spørgsmålet om, hvilke betingelser vi kan vente for dansk medlemskab, og om det økonomiske og politiske indhold i et samarbejde inden for et udvidet fællesskab.

Socialdemokratiet havde for ganske kort tid siden lejlighed til over for offentligheden at give udtryk for vort principielle synspunkt, som er, at Danmark bør være medlem af et udvidet fællesmarked, hvis en række betingelser kan opfyldes. Vi bygger denne grundindstilling dels på økonomiske, dels på politiske synspunkter. Vi deler den politiske opfattelse, at et nærmere samarbejde mellem de europæiske lande er at foretrække fremfor en opsplittning. Vi deler også det synspunkt, at det vil være økonomisk ufordelagtigt for Danmark, hvis England bliver medlem af et udvidet fællesskab, uden at vi bliver det. Det kan være meget vanskeligt at beregne præcist, hvor ufordelagtigt det vil blive for os, men der kan ikke herske den mindste tvivl om, at det vil være meget vanskeligt for os at klare os økonomisk, hvis England bliver medlem og vi står udenfor.

Det er derfor af stor betydning for os at nå frem til en sikker viden om betingelserne for at komme i fællesmarkedet. De betingelser, Danmark har opstillet, er som bekendt, for det første at England bliver medlem, for det andet at de øvrige skandinaviske lande får ordnet deres forhold med hensyn til et samarbejde med EEC, og endelig har vi fra socialdemokratisk side lagt overordentlig vægt på, at vi får sikkerhed for,

at det fortsat er folketingsret, der skal afgøre centrale sociale og skattepolitiske spørgsmål og ikke eurokratiet eller bureaukratiet i Bruxelles.

Jeg skal kort gennemgå vor vurdering af betingelserne og deres mulige opfyldelse. Jeg forstod på handelsministeren, at han nu er af den opfattelse, at det er mest sandsynligt, at England og fællesmarkedet når til enighed, og at England derfor bliver medlem. Den helt afgørende forudsætning for dansk medlemskab skulle altså efter handelsministerens opfattelse snart være til stede. Det er klart, at det i meget høj grad er et personligt skøn, hvorvidt man kan tilslutte sig handelsministerens opfattelse i den sag. Jeg er måske nok efter samtaler både med folk i fællesmarkedet og i England stadig lidt mere skeptisk med hensyn til mulighederne for engelsk medlemskab, end handelsministeren er.

For det første er der et par væsentlige ting, der endnu ikke er vedtaget under forhandlingerne mellem Fællesskaberne og England. Det gælder spørgsmålet om, hvordan finansieringsbidraget skal køres ind, og det gælder smørimporten til England fra New Zealand. Men man må jo også være klar over, at det er ganske afgørende, hvordan de to store politiske partier i England vil stille sig til, om man skal sige ja eller nej til en engelsk ansøgning. De to store partier skal som bekendt have konferencer i de første efterårsmåneder, og man ved, at der er en ret stærk modstand inden for arbejderpartiet i England, og at der er en mindre gruppe inden for det konservative folkeparti, der er modstandere. Ja, jeg bruger samme betegnelse som herhjemme, vi kan også godt kalde det det engelske højre eller de engelske konservative. Men vi ved, at der i den engelske befolkning er en meget stærk skepsis. Det, der kan blive problemet, er, om arbejderpartiet vil tilslutte sig ønsket om engelsk medlemskab, og det hersker der så vidt mig bekendt stadig tvivl om. Arbejderpartiet har jo ikke flertal i det engelske parlament, og derfor kunne den engelske regering gennemføre en tilslutning til fællesmarkedet mod arbejderpartiets stemmer, men jeg har forstået, at den engelske premierminister lægger vægt på, at en beslutning om tilslutning vedtages med en væsentlig majoritet i parlamentet. Dette ved vi altså